

Βενετίας» τὸ παραδέχεται καὶ κείνος. Ὁ κ. Μαλαχόπουλος ὅμως δὲν τὸ παραδέχεται καὶ τὸ βιβλιαράκι του εἶναι γεμάτο ἀπὸ στίχους στὴν καθαρεύουσα. Τὴν ἐμπνευση στὸ βιβλίο αὐτὸ μὲ τὸ φανέρι νὰ τὴν ζητήσετε δὲ θὰ τὴ βρῆτε. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος βλέπετε στίχους—ὁ Θεὸς πῶς νὰ τοὺς κἀνὴ στίχους—ἐλευθέρους, τρελλοὺς σχεδόν, πλουσίους σ' ὁμοιοκαταληξίαι καὶ πλουσιώτερους σὲ ἀνοησίες, ἀκροστιχίδες σὲ δεσποτάδες καὶ πατριαρχάδες ἢ σὲ ὁμογενεῖς πῶχον ἀπάνου ἀπὸ 50 καὶ 60 χιλ. λίρ. ἢ ποῦ ἔχει ὁ ποιητὴς (;) ὑποχρεώσεις προσωπικῆς σ' αὐτοὺς, ἀκροστιχίδες—ἀτελείωτες ἀκροστιχίδες—σ' ἐργοστάσια ποτῶν καὶ σὲ κάθε ἀνθρώπο ἰκανὸ ν' ἀγοράσῃ καμμιά δεκαριά κομμάτια τῆς «Ζωγραφείου Μούσης».

Ἐχει κι' ἄλλα ποιήματα τὸ βιβλίο. Ἐχει π. χ. κάτι σάχλες γιὰ τὴ μάνα του. «Τῆ μητρὶ μου» ἀσθενοῦσα :

Ἡ μήτηρ μου ἠθύνθησαν, ὁ οἶκος ἐκλονίσθη,
Θεομητρίν (;) δι' ἐμὲ ὁ Θεὸς ἐλογίσθη...

Ἀκολουθοῦν δύο-τρία κατεβατὰ ἀκόμα. Θεωρῶ περιττὸ ν' ἀντιγράψω κι' ἄλλους στίχους. Σὰς λυπούμαι. Τί ἀμαρτίες νῆχτε ;

Τὸν «Μαίον» ὁ ποιητὴς τὸν ἐμπνέεται ἀπὸ τὰ κατὰσπρα γένεια τοῦ κ. Χατζηγηρήτου, καὶ τὸ Μαίτικο (1) τραγουδι ἀπὸ τὴς βαμπακένιες μπαρμπέτες τοῦ κ. Διάσκου. Τὸν ἐμπνέει ἀκόμα ἡ κάσσα τοῦ κ. Ζαρίφη, τοῦ κ. Εὐγενίδη, καὶ ἄλλων φρόντισε μάλιστα νὰ μάθῃ ποιὸι ἔχουν παράδες γιὰ νὰ τοὺς κάμῃ ποιήματα. Στὴ μητρόπολη τοῦ διδασκαλισμοῦ δὲ βρισκόμαστε ; Σὰ νὰ λὲς στὴ μητρόπολη τῆς βλακείας. Ὁ Παπαδιαμάντης τὰ δηγήματά του δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ σὲ βιβλίο· οἱ Μαλαχόπουλοι κερδίζουν σὲ κάθε τους τόμο 50 καὶ 60 λίρ...μὲ τέτοιες ἀνοησίες.

Ἄν ὁ κ. Μαλαχόπουλος ἔγραφε δημοτικὰ, τέτοιες σάχλες—ὡ εἶμαι βέβαιος—δὲ θὰ τὴς ἔγραφε ποτέ. Θὰ τᾶβλεπε ζωντανὰ τὰ πράματα, θὰ τὰ καταλάβαινε καὶ δὲ θὰν τᾶγραφε ποτέ. Ἡ καθαρεύουσα τὸν ἐμπόδιζε νὰ σώσῃ τὴ φιλολογικὴ ὑπόληψή του. Ποτέ στὴ δημοτικὴ δὲ θᾶλεγε γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῆς μάνας του ἀνάλογη φράση τοῦ: «Θεομητρία σ' ἐμὲ ὁ Θεὸς ἐλογίσθη». Τί ποιήματα εἶν' αὐτὰ ; Κομικὰ, μὰ τὴν ἀλήθεια.

Ὅριστε κι' ἄλλο :

Μακρὰν ἐστίας πατρικῆς πατρίδος γενετείρας
τοῦ παλαιμάχου σου πατρὸς μητρὸς ἄχ κακομοίρας

Εἶναι στίχος ἀπὸ ἐλεγείον αὐτός. Στίχος σ' ἕνα φίλο του ποῦ πέθανε, λείει, στὴν Ἀθήνα. Φαίνεται πῶς θὰ εἶχανε μεγάλην ἔχτρα μεταξύ τους γιὰ νὰ τὸν ἐγδικιέται τόσο ὁ κ. Μαλαχόπουλος. Ἐλεγείον ποῦ δὲ μπορεῖτε νὰ βαστάξετε τὰ γέλοια. Καὶ ὅμως δὲν εἶδα πούθενά στὸ ξώφυλλο κάτου ἀπὸ κείνο τὸ «Ἦτοι συλλογὴ... κλπ.» πῶς μέσα ὑπάρχουν καὶ κομικὰ ποιήματα. Τὸ κυριώτερο τὸ παράλειψεν ὁ κ. Μαλαχόπουλος. Ὅλα αὐτὰ θαρρῶ πῶς ἂν τὰ κομματιάσῃ κανεὶς καὶ τὰ στείλῃ σὲ κανένα διαγωνισμὸ ἀστείων θὰ κἀνὴ τὴν τύχη του. Μὰ ἐπειδὴ οἱ δύο ἄκρες τοῦ κύκλου ἐνώνονται μποροῦνε νὰ κριθοῦν κι' ὡς μεγαλοφυῆς ἀπὸ τὸ Μιστριώτη καὶ τοὺς ἀκόλουθους του τοὺς Κωνσταντινοπολίτες. Ἔτσι κι' ἄλλοιὼς ὅμως ἀφοῦ ὁ σκοπὸς τοῦ ποιητῆ εἶναι νὰ κερδίσῃ, ἄς τὸ δοκιμάσῃ κι' αὐτὸ τὸ μέσο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα βιβλία ποῦ ἀναγγέλλει στὸ ξώφυλλο.

1) Καθὼς βλέπετε ἔχει ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ μᾶς πῆ αὐριο γλωσσολάτεις ὁ ἀνθρώπος.

Τὰ συχαρήκια μᾶς τώρα καὶ στὴ καθαρεύουσα. Ὁ Σολωμὸς ὄρισε τὴ γλῶσσα τοῦ τραγουδιοῦ (ἄς ποῦμε καὶ μόνο τοῦ τραγουδιοῦ). Ὁ κ. Μαλαχόπουλος ἔρχεται νὰ τοῦ ἀντισταθῆ. Μὰ γιὰ νᾶντισταθῆ κανεὶς σ' ἕνα Σολωμὸ πρέπει ἢ Γκαῖτε νᾶναι ἢ τρελλός. Δὲ σὰς ἔδωσα ἀπὸ τὴ συλλογὴ του παρὰ δύο δίστιχα μόνο κι' αὐτὰ ὅμως, ἂν καὶ στὰ κουτουροῦ παρμένα, εἶναι ἀρκετὰ εὐγλωττα γιὰ νὰ σὰς βεβαιώσουν πῶς ὁ κ. Μαλαχόπουλος δὲν εἶναι Γκαῖτε.

Πόλη, Θεριστῆ 1905.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

Ἡ Μετάφραση τοῦ Θουκυδίδου

Φίλε κ. διευθυντὴ τοῦ «Νουμά»,

Νὰ μοῦ δώσεις, παρακαλῶ, τὴν ἄδεια νὰ γράψω δύο λόγια γιὰ τὴ μετάφραση τοῦ Θουκυδίδου ποῦ ξαναρχίσεις νὰ δημοσιεύεις. Ποιανοῦ ἔργο εἶναι, φαίνεται δά, μὰ δὲν τὸ ἀναφέρνω ἀφοῦ ὁ ἴδιος θέλει νὰ κρύβεται. Δέω μοναχὰ πῶς ἀφοῦ εὐτυχῆσαμε νᾶχουμε στὴ γλῶσσα μᾶς τὸ μεγαλύτερο Ἑλληνα ποιητὴ, τὸν Ὅμηρον, μὲ τὴν παληκαρία μετάφραση τοῦ Πάλλου, ἔξιζε νᾶχουμε στὴ γλῶσσα μᾶς καὶ τὸ μεγαλύτερο Ἑλληνα πεζογράφον, τὸ Θουκυδίδον. Καὶ νὰ ποῦ μᾶς τὸνε χαρίζεις κι' αὐτὸν ὁ «Νουμάς».

Τὴν ἀξία τῆς μετάφρασης δὲν εἶμαι ἰκανὸς νὰ τὴν κρίνω. Ἑλληνιστὴς δὲν εἶμαι, καὶ τέτιος πρέπει νᾶναι κείνος ποῦ θὰ καταπιαστῆί τέτια δουλιὰ. Ἐγὼ σὰν κοινὸς φιλαναγνώστης ποῦ εἶμαι, τοῦτο μοναχὰ βλέπω καὶ μολογῶ πῶς μὲ τὴ μετάφραση ποῦ δημοσιεύεις ξαναζωντανεύει ὁ Θουκυδίδης διατηρῶντας ὅλο τὸ περίτεχνο ὕφος του καὶ τᾶλλα τὰ ξεχωριστὰ χαρίσματά του.

Νὰ ἀπλουστεύεται τόσο στὴ γλῶσσα ὁ Θουκυδίδης καὶ νὰ μὲνει Θουκυδίδης, δὲν εἶναι θαρρῶ εὐκολο πρᾶμα κι' ἀνάξιο γιὰ θαυμασμὸ.

Ὁ φίλος σου
Ν. Στ.

Ἀνήθικα Δράματα

Φίλε «Νουμά»,

Σ' ἕνα σοφώτατο ἄρθρον τῆς «Ἐστίας» διάβασα τὴν περασμένη Τρίτη κάτι γιὰ τὰ θεατρικὰ μᾶς χάλια καὶ γιὰ τὰνῆθικα δράματα ποῦ παίζονται στὰ καλοκαιρινὰ μᾶς θεάτρα.

Δὲν ἔχει δίκιο ὁ ἀξιότιμος προλαλήσας. Τὰ δράματα ποῦ παίζονται στὰ θεάτρα μᾶς εἶναι ὅλα ἠθικὰ, ἠθικώτατα μάλιστα, ἀφοῦ εἶναι γραμμένα σὲ τέτια γλῶσσα ποῦ κανένας δὲν τὰ καταλαβαίνει. Ποιὸς σκέφτηκε ποτέ νὰ πῆ ἀνήθικες τίς σεμνὲς ὁπερέττες ποῦ παίζει ὁ Γαλλικὸς θίασος στὸ Φάληρον;

Ἀνήθικα μοναχὰ εἶναι ὅσα δράματα βραβεύονται στὸ Λασσάνειο, μὰ αὐτὰ δὲν παίζονται εὐτυχῶς στὸ Θέατρο κι' ἄς ἡσυχάσει ὁ σοφὸς θεατρικογράφος τῆς «Ἐστίας».

Δικός σου
Ἡθικολόγος νέος

Ὅ, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ «Νουμάς» δὲ θὰ βγῆ τὴν ἄλλη Κυριακὴ. Θὰ κί-
μει κι' αὐτὸς μιὰ μικρὴ καλοκαιριὰτικὴ διακοπὴ καὶ θὰ
βγῆ τὴν παραπάνου Κυριακὴ, 10 τοῦ Ἰανουαρίου.

— Στὸ φύλλο αὐτὸ θὰ δημοσιεύει, κοντὰ στ' ἄλλα,
κι' ἕνα μεγάλο κομμάτι, τὸ «Δουλειὴ», τρακόσιους στί-
χους κι' ἀπάνου, ἀπὸ τὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου τοῦ
Παλαμᾶ».

— Φοβερὲς οἱ καταστροφὲς ποῦ γίνονται στὴ Ρωσία.
Ὅλος ὁ κόσμος, κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ Γαλιωνεῖς, ἀρχίσανε
νᾶν τοὺς κλαίει τοὺς Ρώσους, καὶ μόνο ὁ τρομερὸς καὶ
φοβερὸς Παναβλατιστογράφος Ἀνοητόπουλος ὁ Κεχηναῖος
ἀδύνατο νὰ συγκινηθῆί.

— Ὅριστε ποῦ μᾶς ἀναγγέλλει γιὰ τὸν Τρυγηττὴ ἢ
φλογερὴ φυλλαδα τοῦ «Οἱ Παναβλατιστὰι κτλ.» Διάλεξε
κι' αὐτὸς ὁ βλοηγμένος τὴν περίστασι!

— Μιὰ ἀστυγιατρικὴ ἐπιθεώρηση μᾶς ἔδειξε πῶς οἱ
λεμονάδες ποῦ πίνουμε εἶναι στ' ἀλήθεια... λεμονάδες.

— Δὲ γίνεται κι' ἄλλη μιὰ νὰ μᾶς δείξει μὲ ποῖ
τρόπον κατασκευάζεται καὶ τὸ γάλα, μάλιστα ἔντὸ περιφρημο
ἀφρόγαλα, ποῦ μᾶς ποτίζουν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τὰ γαλατά-
δικα τῆς Ὀμόνοιας;

— Θέλουνε νὰ ποῦνε μερικοὶ πῶς γιὰ τὸ τέτιο γάλα
οἱ ἀγελάδες, οἱ κατσίκες καὶ οἱ προβατίνες δὲν ἐνοχλοῦν-
ται καθόλου.

— Ὁ κόσμος χαλάει μὲ τὸ «Ποτέμκιν» κι' ὅμως κα-
νένα ποίημα δὲν τοῦ ἀφιέρωσαν ἀκόμα οἱ ποιητὰδες τῆς
«Ἐσπερινῆς» καὶ τῆς «Ἀστραπῆς».

— Ὁ κ. Τυμφορτσὸς τί κίθεται καὶ δὲν τὸ βουλιὰ-
ζει μὲ τίς ἐμμετρὲς μυδραλιέζες του;

— Βγῆκε κάποια σαχλοσύματα μὲ τὸν τίτλο «Ἑλλη-
νικὴ Πολιτεία».

— Μιλᾶς, λέει, γιὰ ὅλα τὰ χάλια μᾶς μέσα, καὶ μο-
νάχα γιὰ τὸ Λασσάνειο δὲ θὰ λείει λείη, ἴσως γιὰτὶ ὁ
συντάχτης αὐτόνε βρίσκει γιὰ τὸ μόνο καλὸ στὸν τόπον
μᾶς, ἀφοῦ κάθε χρόνον τοῦ τραβᾶει ταχτικά κι' ἀπὸ ἕνα
πεντακοσάρικο γιὰ σύνταξη.

— Στὸ περασμένο φύλλο, σελίδα 10, στήλ. 1, ἀράδα
11 τῆς σημείωσης πρέπει νὰ διορθωθῆί ὁ στίχος ἔτσι:

... Μίθε πῶς ὁ Μπερτράμ εἶμαι Ντάλ Μπόρνιο, ἐκεῖνος..

Ο ἸΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Σ. Ζουφ. Στείλ' το νᾶν τὸ δοῦμε. — κ. Σπ.
Κοντολ. στὸ Κάιρο. Σὰς σταίλαμε τὴν «Ἰλιάδα» καὶ
πληροφορεῖτε μᾶς τὴν παραλαβὴ τῆς. Στὴ διεκπεραίωση
τοῦ φύλλου ἔγινε κάποια ἀταξία· καὶ γι' αὐτὸ καὶ λόγου
εὐς κ' οἱ ἄλλοι συντρομητὰδες τῆς Αἴγυπτος καὶ τῶν Ἰνδιῶν
θὰ λείβουν τὰ τρία τελευταῖα φύλλα μαζί. Δὲν κ' ὁμπερὸς θὰ
πρεσῆσουμε τὸ φύλλο νὰ πηγαίνει σ' ὄλους ταχτικά, κα-
θὼς πρῶτα. Γιατὶ ν' εἶρε τὸ ροκ κι' ἀ μ π ο ν ᾶ
τ ο ς ἀφοῦ ἔχουμε λίξες στὴ γλῶσσα μᾶς; — κ. Ν.
Στ. Μαθαίνουμε, μὰ δὲν τὸ βεβαιώνουμε, πῶς ἡ σαχλο-
προσευχὴ «Ἐξ Ἰσροσλήμ» ποῦ κυκλοφορεῖ δεκαπέντε
μῆρες τώρα χερσὶ γραφῆ στὴν Ἀθήνα, εἶναι ἔργο τοῦ κ.
Ἀναστασόπουλου τοῦ Ἀθηναίου. — κ. Ε. Γ. Σὰς σταί-
λαμε τὸν ἀριθμὸ ποῦ σὰς λείπει καὶ τρία φύλλα τοῦ ἀ-
ριθμοῦ 150.

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΚΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82